

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 27. července 2018 – ZW v. Deutsche Lufthansa AG

(Věc C-498/18)

(2018/C 399/31)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Supremo

Účastnice původního řízení

Odvolatelka: ZW

Odpůrkyně: Deutsche Lufthansa AG

Předběžné otázky

- 1) Může být dvouletá lhůta pro podání žaloby stanovená v čl. 35 odst. 1 Montrealské úmluvy přerušena nebo pozastavena?
- 2) Umožňuje čl. 35 odst. 2 Montrealské úmluvy, [který stanoví], že „[z]působ výpočtu této lhůty se určuje podle právního řádu soudu, který bude případ projednávat“, mít za to, že ustanovení vnitrostátního práva o počátku běhu lhůty může mít přednost před obecným pravidlem v čl. 35 odst. 1, podle nějž lhůta počíná běžet od příletu na místo určení?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunalul Ilfov (Rumunsko) dne 13. srpna 2018 – EP v. FO

(Věc C-530/18)

(2018/C 399/32)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Tribunalul Ilfov

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: EP

Žalovaný: FO

Předběžné otázky

- 1) Musí být článek 15 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ⁽¹⁾ ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti vykládán v tom smyslu, že zavádí výjimku z pravidla o příslušnosti vnitrostátního soudu místa, kde má dítě faktické bydliště?
- 2) Musí být článek 15 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti vykládán v tom smyslu, že kritéria vyjmenovaná dotčeným účastníkem řízení (tedy: dítě se narodilo ve Francii, má francouzského otce, má ve Francii rodinu založenou na pokrevním příbuzenství složenou ze dvou sester a bratra, neteře – dcery jeho sestry -, dědy z otcovy strany, současné partnerky jeho otce a jejich nezletilé dcery, zatímco v Rumunsku nemá žádného příbuzného ze strany své matky, navštěvuje francouzskou školu, má francouzské vzdělání a mentalitu, vzájemná komunikace mezi rodiči a mezi rodiči a dítětem se vždy uskutečňovala ve francouzštině) naznačují zvláštní vazbu mezi dítětem a Francií, a z tohoto důvodu tak musí vnitrostátní soud určit, že vhodnějším soudem je francouzský soud?

- 3) Musí být článek 15 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti vykládán v tom smyslu, že procesní rozdíly mezi právními předpisy dvou států, jako je konání neveřejného řízení v případě specializovaných soudů, slouží nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu tohoto ustanovení [unijního práva]?

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. 2003, L 338, s. 1).

Žaloba podaná dne 12. září 2018 – Evropská komise v. Italská republika

(Věc C-576/18)

(2018/C 399/33)

Jednací jazyk: italština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: B. Stromsky a D. Recchia, zmocněnci)

Žalovaná: Italská republika

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Italská republika tím, že nepřijala všechna opatření nezbytná ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 29. března 2012 ve věci C-243/10, týkající se navrácení podpor shledaných protiprávními a neslučitelnými se společným trhem ze strany příjemců ve smyslu rozhodnutí Komise 2008/854/ES ⁽¹⁾ ze dne 2. července 2008, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z citovaného rozhodnutí a z článku 260 SFEU;
- uložil Italské republice povinnost uhradit Komisi paušální částku ve výši rovnající se násobku denní částky ve výši 13 892,00 eur a počtu dní trvání protiprávního jednání ode dne vyhlášení rozsudku Soudního dvora ve věci C-243/10 do dne vyhlášení rozsudku Soudního dvora v této věci, minimálně však 8 715 000 EUR;
- uložil Italské republice povinnost uhradit Komisi penále vypočítané na pololetním základě a určené Komisí na 126 840 EUR denně, a to od pololetí následujícího po datu vyhlášení rozsudku v této věci;
- uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

V rozhodnutí ze dne 2. července 2008 o režimu podpory regionální zákon č. 9 z roku 1998 – zneužití podpory N 272/98 C 1/04 (ex NN 158/03 a CP 15/2003) [oznámeno pod číslem K(2008) 2997] (Úř. věst. 2008, L 302, s. 9) Komise shledala, že předmětné státní podpory poskytnuté Itálií jsou protiprávní a neslučitelné se společným trhem, a nařídila jejich navrácení.

Rozsudkem ze dne 29. března 2012, vyhlášeným ve věci C-243/10, Komise v. Itálie, Soudní dvůr konstatoval, že Itálie tím, že ve stanovených lhůtách nepřijala veškerá opatření nezbytná k tomu, aby příjemci podpor poskytnutých na základě režimu dotčeného citovaným rozhodnutím, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z uvedeného rozhodnutí.

Více než šest let po vyhlášení citovaného rozsudku a navzdory početným žádostem Komise zasláným italské vládě není nadále velká část těchto podpor navracena. Argumenty italské vlády v tomto směru, zejména argumenty týkající se probíhajících vnitrostátních řízení, nejsou platným odůvodněním této nečinnosti. Z toho vyplývá, že Itálie k datu podání této žaloby stále nezajistila navrácení všech vyplacených podpor a nesplnila v plném rozsahu povinnosti, které pro ni vyplývají z rozsudku Soudního dvora ve věci C-243/10.